

Do hrobky tanečním krokem

Divadelní soubor Bezchibi Brtnice / Norman Robins

Jak jsem vtančil do hrobky

Komedie Do hrobky tanečním krokem je volným pokračováním Robbinsnovy (bůhví proč) úspěšné parodie na detektivní příběhy Hrobka s vyhlídkou. Mnozí se mnou možná nebudou souhlasit, ale pro mě je toto pokračování mnohem zábavnější. Hra má dle mne lepší spád, mrtvolý přibývají rafinovaněji a děj se tak nevěče.

Jistě k tomu svou měrou, u viděného představení, přispělo i to, že brtničtí Bezchibáci se textu ujali bez bázně a hany, přičemž se jim podařilo dostat do inscenace potřebné a svěží tempo, které hře prospívá.

Pokud pomineme skutečnost, že tato divadelní hra nepatří k tomu nejlepšímu, co se v komediálním žánru (převážně na amatérských) jevištích uvádí, musím připustit, že režisér Michal Lurie vytěžil z daného největší možné maximum.

Jistě má výhodu, že disponuje souborem, který je herecky dobře vybavený a dovoluje mu přesně zvolit typy k obsazení. A na celkovém vyznění to je dobře znát. Ale i sám režisér Michal Lurie, alternující v roli Mortimera Crayla, dokázal zdatně budovat komické mikrosituace. Dalším hereckým výkonem, který stojí za zmínku, je Athéna Tombová v podání Simony Nevolové. Ta dokázala udržet přesný charakter postavy po celou dobu inscenace a působila velmi přesvědčivě. Ale i všem ostatním se tu lépe, tu hůře daří splňovat požadavky svěřených postav.

Otázkou zůstává režijní pojetí dvojice sloužících, přesněji kuchařky Edny (Lucie Koláčková) a uklízeče Vernona (Robert Nevole). Nejsem si zcela jist, zda viděné ztvárnění „blbky“ (omlouvám se, lepší výraz jsem nenašel) a „homosexuála“ není již přes míru. Samozřejmě, že jsou oba herecky zdatní, a jejich akce na jevišti vyvolávají salvy smíchu, ale to vše se děje za využití, dle mého názoru, přehnaných hereckých prostředků na „první dobrou“. Je pravdou, že postavy jsou takto napsány, a že jsou takto stylizováni zcela záměrně, pro potřebu závěrečné pointy, ale přece jen se domnívám, že menší míra prvoplánové karikatury by nebyla na škodu. Režisérovi se též podařilo dobře vystavět některé gagy, z nichž nejlépe vychází uklízení mrtvolý pod kanape.

Scénografie splňuje požadavky inscenace a i použití některých rekvizit (například titěrný červený plastový šálek) je zábavné.

Ačkoliv, jak jsem již zmínil, nepatří tato hra do zlatého šuplíku mého pracovního stolu, brtnický soubor mi nabídl pohledné zpracování, výborné herecké výkony a promyšlenou režijní práci. Takže jsem nakonec do té hrobky spolu s diváky s potěšením vtančil, a dobře se pobavil. A to rozhodně není málo!

Vladimír Altán Mátl